

e. lockhartová

ostrov lhářů

Nyní
jako
seriál
prime

HOST

e. lockhartová

ostrov lhářů

PŘELOŽILA
BARBORA DOLEŽALOVÁ

BRNO
2025

AUTOMATIZOVANÁ ANALÝZA TEXTŮ NEBO DAT
VE SMYSLU ČL. 4 SMĚRNICE 2019/790/EU
JE BEZ SOUHLASU NOSITELE PRÁV ZAKÁZÁNA.

WE WERE LIARS
COPYRIGHT © 2014 BY E. LOCKHART
COVER PICTURE © 2025 AMAZON CONTENT SERVICES LLC
TRANSLATION © BARBORA DOLEŽALOVÁ, 2015
CZECH EDITION © HOST – VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2025
(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)
ISBN 978-80-275-2916-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-2917-9 (EPUB)
ISBN 978-80-275-2918-6 (MOBIPOCKET)

Danielovi

část první

vítejte v naší rodině

1

Vítejte v báječné rodině Sinclairových.

V naší rodině nemáme zločince.

V naší rodině nemáme fetišy.

V naší rodině nemáme černé ovce.

Sinclairovi jsou atletické postavy, vysocí a pohlední. Jsme starý majetný rod, volíme demokraty. Máme široké úsměvy, souměrné brady a tvrdé podání v tenisu.

Nevadí, že nám rozvod rozerval srdeční svalstvo a srdce bije dál jen s přemáháním. Nevadí, že peníze ve svěřenském fondu docházejí a že se na kuchyňské lince hromadí nezaplacené účty. Nevadí, že noční stolek je zaskládáný tubami prášků.

Nevadí, že někdo z nás je zoufale, ale zoufale zamilovaný.

Tak moc

zamilovaný,

že se musí stát něco

stejně zoufalého.

Jsme Sinclairovi.

V naší rodině nevěříme na bolest.

V naší rodině se stále usmíváme.

Žijeme, tedy alespoň v létě, na našem soukromém ostrově kousek od pobřeží Massachusetts.

Víc o nás snad ani vědět nepotřebujete.

2

Moje celé jméno zní Cadence Sinclairová Eastmanová.

Žiju s mamkou a třemi psy v Burlingtonu ve státě Vermont.

Bude mi osmnáct.

Vlastním jednu opotřebovanou průkazku do knihovny a to je asi všechno. I když je třeba dodat, že žiju v obrovském domě plném drahých a neužitečných věcí.

Bývala jsem blondýnka, ale teď jsem černovláska.

Bývala jsem silná, ale teď jsem slabá.

Bývala jsem hezká, ale teď jsem pobledlá.

Je třeba dodat, že od nehody trpím migrénami.

Je třeba dodat, že netrpím blázný.

Ráda si hraju se slovy. Všimli jste si? *Trpím* migrénami. *Netrpím* blázný. To slovo znamená v obou větách skoro totéž, ale vlastně ne tak docela.

Trpět.

Mohli byste říct, že to znamená vydržet, ale to by nebylo úplně přesné.

Můj příběh začíná už před nehodou. V červnu v létě, kdy mi bylo patnáct, od nás táta odešel s nějakou paní, kterou miloval víc než nás.

Táta pracoval jako obyčejný učitel dějepisu se specializací na vojenskou historii. V té době jsem ho zbožňovala. Nosil tvrdová saka. Byl to hubeňour. Pil čaj s mlékem. Měl rád deskové hry a nechával mě v nich vyhrávat, měl rád lodě a učil mě jezdit na kajaku, měl rád kola, knížky a muzea umění.

Nikdy neměl rád psy. A to, že nechal naše zlaté retrívry spát na gauči a každé ráno s nimi chodil na čtyřkilometrovou procházku, bylo projevem jeho velké lásky k mé matce. Nikdy neměl rád ani mé prarodiče. A to, že s námi trávil každé léto ve Větrníku na ostrově Beechwood psaním článků o dávno vybojovaných bitvách, vždy připravený úsměv pro naše příbuzné u jídelního stolu, bylo projevem jeho velké lásky k nám oběma.

Toho června roku patnáct nám táta oznámil, že odchází, a dva dny nato byl pryč. Mámě řekl, že on Sinclair není a že už se nehodlá snažit se jím stát. Že se nehodlá nadále usmívat, lhát ani obývat s naší báječnou rodinou naše báječná rodinná sídla.

Nehodlá. Nehodlá. Nebude.

Už měl domluvené stěhování. A pronajatý dům. Naložil poslední tašku na zadní sedadlo mercedesu (mamce zůstal jen saab) a nastartoval.

Potom vytáhl pistoli a střelil mě do prsou. Stála jsem na trávníku a upadla na zem. Rána se v místě průstřelu otevřela a srdce se mi vykutálelo z hrudního koše do trávy mezi květinami. Z otevřené rány rytmicky tryskala krev,

pak mi tekla i z očí,

uší

a pusy.

Měla slanou chuť prohry. Zářivě rudá hanba opuštěnosti se vsakovala do trávníku před domem, do dlaždic chodníku, do schodů na zápraží. Moje srdce se plácalo mezi pivoňkami jako umírající pstruh.

Mamka vybuchla. Řekla, ať se vzpomatuju.

A teď budeš normální, řekla. Teď, hned, okamžitě, řekla.

Protože jsi normální. Umíš taková být.

Nedělej scény, řekla. Dýchej a sedni si.

Udělal jsem, co chtěla.

Měla jsem už jenom ji.

Když jel táta kolem nás, vypnuly jsme s mamkou své souměrné brady vysoko do vzduchu. Pak jsme šly dovnitř a vyhodily dárky, které jsme od něj dostaly: šperky, oblečení, knihy, všechno. Během následujících dní jsme se zbavily gauče a křesel, které naši kupovali společně. Vyhodily jsme porcelán, který dostali jako svatební dar, stříbro a fotky.

Koupily jsme si nový nábytek. Objednaly malíře. A stříbro od Tiffanyho. Strávily jsme den po galeriích, kde jsme nakoupily obrazy, a zakryly jimi prázdná místa na zdech.

Požádaly jsme dědečkovy právníky, aby se postarali o majetkové vyrovnání.

Pak jsme si zabalily a odjely na ostrov Beechwood.

3

Penny, Carrie a Bess jsou dcery Tipper a Harrise Sinclairových. Harris přišel k penězům v jednadvaceti po dokončení Harvardu a své jmění zvelebil obchodováním, které jsem nikdy nijak zvlášť nezkoumala. Zdědil domy a pozemky. Rozumně investoval do akcií na burze. Vzal si Tipper a držel ji v kuchyni a na zahradě. Vystavoval ji v perlách a na jachtách. Zdálo se, že se jí to líbí.

Jedinou dědečkovou prohrou bylo, že neměl syna. To ale nevádí. Sinclairovy dcery byly opálené a zbožňované. Vysoké, veselé a bohaté – byly jako princezny z pohádky. V Bostonu, na Harvardu i na riviérách ostrova Martha's Vineyard byly známé svými kašmírovými halenkami a velkolepými večírky. Narodily se, aby se z nich staly legendy. Čekali na ně princové, soukromé školy, sošky ze slonoviny a majestátní sídla.

Dědeček s Tipper milovali své dcery tak moc, že nedokázali říct, kterou mají nejraději. Nejdřív Carrie, pak Penny, pak Bess a pak zase Carrie. Pompézní svatby s kaviárem a harfisty, pak platinově blondatá vnoučata a rozpustilí světlosrstí psi. Nikdo nebyl na své překrásné americké dcery pyšnější než Tipper a Harris, alespoň v té době ne.

Na soukromém skalnatém ostrově postavili tři domy: Větrník pro Penny, Červenou bránu pro Carrie a Hnízdo pro Bess.

Jsem nejstarší ze Sinclairových vnoučat. Jsem dědičkou ostrova, rodového jmění i očekávání.

Teda nejspíš.

4

Já, Johnny, Mirren a Gat. Gat, Mirren, Johnny a já.

V rodině se nám čtyřem říká Lháři a nejspíš si to zasloužíme. Všem je nám skoro stejně a všichni máme narozeniny na podzim. Co jezdíme v létě na ostrov, jsou s námi potíže.

Gat přijel poprvé na Beechwood, když nám bylo osm. Léto osm, jak říkáme.

Předtím jsme Mirren, Johnny a já nebyli Lháři. Byli jsme prostě bratrance a sestřenice a Johnny otravoval, protože si nechtěl hrát s holkama.

Johnny, to je drzost, úsilí a zlomyslnost. Tenkrát věšel naše barbíny za krk a střílel po nás pistolí z lega.

Mirren, to je roztomilost, zvědavost a děšť. Tehdy trávila celá odpoledne s Taftem a dvojčaty, cákali po sobě na dlouhé pláži, zatímco já jsem si kreslila na milimetrový papír a četla v houpací síti na verandě Clairmontu.

A pak za námi přijel na léto Gat.

Tetu Carrie opustil manžel, když čekala Johnnyho brášku Willa. Nevím, co se stalo. V rodině se o tom nikdy nemluvilo. V létě osm už byl Will na světě a Carrie byla s Edem.

Ed obchodoval s uměním a zbožňoval její děti. To bylo všechno, co jsme se o něm dozvěděli, když Carrie oznámila, že s ní, Johnnym a Willem přijede na Beechwood.

To léto dorazili jako poslední a většina z nás čekala na molu, abychom přivítali připlouvající člun. Dědeček mě zvedl a já jsem mávala na Johnnyho, který měl na sobě žlutou záchrannou vestu a pokřikoval na nás z přídě lodi.

Babička Tipper stála vedle nás. V jednu chvíli se otočila od moře, sáhla do kapsy a vytáhla mentolovou žvýkačku. Rozbalila ji a strčila mi ji do pusy.

Když se pohledem vrátila ke člunu, její výraz se změnil. Nakláněla jsem se, abych viděla, co viděla babička.

Carrie vystoupila s Willem v náručí. Měl na sobě žlutou dětskou záchrannou vestu a nebylo z něj k rozeznání víc než chomáč zářivě blondátých vlasů. Při pohledu na něj člověka zaplavila radost. Ta vestička, kterou jsme všichni jako mimi-na nosili. Ty vlasy. Bylo báječné, že tenhle chlapeček, které-ho jsme ještě ani pořádně neznali, byl tak očividně Sinclair.

Johnny vylezl ze člunu a hodil vestou o molo. Nejdřív ze všeho běžel k Mirren a nakopl ji. Pak nakopl mě. Nakopl dvojčata. Došel k našim prarodičům a narovnal se: „Rád vás vidím, babičko a dědečku. Těším se, že si spolu užijeme pěkné léto.“

Tipper ho obejmula: „Máma ti přikázala, abys to takhle řekl, přiznej se.“

„Jo,“ přiznal Johnny. „Za sebe bych chtěl dodat, že vás rád zase vidím.“

„Hodný kluk.“

„Už můžu jít?“

Tipper ho políbila na pihovatou tvář. „Utíkej.“

Za Johnnym vystoupil Ed, zastavil se, aby pomohl z motorového člunu vyložit zavazadla. Byl vysoký a štíhlý. Měl tmavě snědou kůži, to po indických předcích, jak jsme se později dozvěděli. Na očích měl brýle s černými obroučkami a na sobě elegantní městské oblečení: lněný oblek a pruho-vanou košili. Kalhoty měl po cestě pomačkané.

Dědeček mě postavil na zem.

Babička Tipper sevřela rty do rovné linky. Pak ukázala všechny zuby a vyrazila kupředu.

„Vy musíte být Ed. Jak milé překvapení.“

Potřásli si rukou. „Carrie neřekla, že přijedeme společně?“

„Ale jistě že řekla.“

Ed si prohlížel naši bělostně bílou rodinu. Otočil se na Carrie. „Kde je Gat?“

Zavolali na něj. Gat vylezl z vnitřku člunu a s hlavou skloněnou ke knoflíkům si sundával vestu.

„Mami, tati,“ řekla Carrie, „vzali jsme s sebou Edova synovce, aby si měl Johnny s kým hrát. Tohle je Gat Patil.“

Dědeček se natáhl a pohladil Gata po hlavě. „Dobrý den, mladý muži.“

„Dobrý den.“

„Bude to rok, co mu zemřel otec,“ vysvětlila Carrie. „Je to Johnnyho nejlepší kamarád. Edově sestře ohromně pomůže, když bude na pár týdnů u nás. Gate? Uděláme si piknik a budeme se koupat, jak jsme si slíbili, pamatuješ?“

Ale Gat neodpověděl. Díval se na mě.

Měl dramatický nos a roztomilé rty. Tmavě hnědou kůži, černé a kudrnaté vlasy. Tělo mu pulzovalo přebytkem energie. Byl jako napnutá pružina. Jako kdyby něco hledal. Gat, to byla hloubavost a nadšení. Ctižádost a silná káva. Mohla bych se na něj dívat věčně.

Naše pohledy se setkaly.

Otočila jsem se a utíkala pryč.

Gat běžel za mnou. Slyšela jsem, jak jeho chodidla dopadají na dřevo chodníků prolétajících se ostrovem.

Běžela jsem dál. Dál běžel za mnou.

Johnny běžel za Gatem. A Mirren za Johnnym.

Dospělí se bavili na molu, zdvořile se zajímali o Eda a cukrovali nad Willem. Maloši si hráli, jak už to maloši dělají.

My čtyři jsme se zastavili až na malé pláži pod Hnízdem. Tvoří ji úzký pruh písku z obou stran ohraničený skalisky.

Nikdo na ni tehdy moc nechodil. Na větší pláži byl jemnější písek a míň chaluh.

Mirren si zula boty a my ostatní taky. Házeli jsme kamínky do vody. Prostě jsme jen tak byli.

Napsala jsem naše jména do písku.

Cadence, Mirren, Johnny a Gat.

Gat, Johnny, Mirren a Cadence.

A tak to všechno začalo.

Johnny žádonil, aby s námi mohl Gat zůstat déle.

Dostal, co chtěl.

Příští léto žádonil, aby mohl Gat zůstat celé léto.

Gat přijel.

Johnny byl první vnuk v rodině. Prarodiče mu skoro nikdy neřekli ne.

5

V létě čtrnáct jsme si já a Gat vyjeli sami na motorovém člunu. Bylo zrovna po snídani. Bess donutila Mirren hrát tenis s dvojčaty a Taftem. Johnny začal v tom roce běhat a dělal kolečka kolem ostrova. Gat mě našel v kuchyni v Clairmontu a zeptal se, jestli bych si nechtěla vyjet na člunu.

„Ani ne.“ Chtěla jsem si zalézt do postele s knížkou.

„Prosím!“ Gat skoro nikdy neprosil.

„Vyjed' si sám.“

„Nemůžu si ho jen tak půjčit,“ řekl. „To nejde.“

„Jasně že si ho můžeš půjčit.“

„Bez někoho z vás ne.“

Plácal. „Kam chceš jet?“ zeptala jsem se.

„Někam pryč z ostrova. Někdy to tu nemůžu vystát.“

Tehdy jsem nechápala, co nemůže na ostrově vystát, ale řekla jsem, že pojedu. Vypluli jsme na moře ve větrovkách, pod nimi plavky. Po chvíli Gat vypnul motor. Seděli jsme a jedli pistácie, vdechovali slaný vzduch. Od hladiny moře se odráželo slunce.

„Pojd' do vody,“ řekla jsem.

Gat skočil první, já hned za ním, ale voda byla v porovnání s vodou u pláže tak ledová, až jsme zalapali po dechu. Slunce zašlo za mrak. Hystericky jsme se smáli a pokřikovali, že skočit do vody byl nejpitomější nápad na světě. Co jsme si jenom mysleli? Dál od břehu byli žraloci, to věděl každý.

Proboha, hlavně nemluv o žralocích! Strkali jsme se a prali o to, kdo bude dřív u schůdků na loď.

Po chvíli se Gat stáhl a nechal mě jít první. „Ne proto, že seš holka, ale proto, že jsem dobrej člověk,“ řekl.

„Díky,“ vyplázla jsem na něj jazyk.

„Ale až mi žralok ukousne nohy, slib mi, že napíšeš proslav o tom, jak jsem byl skvělejší.“

„Platí,“ řekla jsem. „Gatwick Matthew Patil byl ten nejlepší oběd.“

Být promrzlí na kost se nám zdálo šíleně k smíchu. Neměli jsme ručníky. Choulili jsme se pod flísovou dekou, kterou jsme našli pod sedadly, a dotýkali se holými rameny. Propletené zmrzlé nohy.

„Jen se snažím předejít podchlazení,“ řekl Gat. „Nemysli si, že si myslím, že seš hezká, nebo tak něco.“

„Nemyslím si, že si to myslíš.“

„Hamouníš si deku.“

„Promiň.“

Ticho.

„Vlastně si myslím, že seš hezká, Cady. Nemyslel jsem to tak, jak jsem to řekl. Odkdy seš vlastně tak hezká? Rozptyluje to.“

„Vypadám pořád stejně.“

„Během školního roku ses změnila. Kazíš mi tím hru.“

„Hraješ nějakou hru?“

Vážně přikývl.

„To je nějaká pitomost. Jakou hru?“

„Mám brnění a nic přes něj nesmí projít. Nevšimla sis?“

To mě rozesmálo. „Ne.“

„Sakra. Myslel jsem si, že to funguje.“

Změnili jsme téma. Mluvili jsme o tom, že vezmeme odpoledne malochy do Edgartownu na film, taky o žralocích a o tom, jestli vážně žerou lidi, a o hře *Plants vs. Zombies*.

Pak jsme se vrátili na ostrov.

Chvíli potom mně Gat začal půjčovat knížky a chodit za mnou vpoledvečer na malou pláž. Vyčenichal mě, i když jsem ležela na trávě u Větrníku s našimi retrívry.

Začali jsme se spolu procházet po dřevěných chodnících okolo ostrova, Gat první, já za ním. Povídali jsme si o knížkách nebo si vymýšleli fantastické světy. Někdy se nám stalo, že jsme ostrov obešli několikrát kolem dokola, než jsme dostali hlad nebo se začali nudit.

Okružní pěšinu lemovaly divoké, tmavě růžové keře růží. Voněly jemně a sladce.

Jednou jsem Gata pozorovala, když ležel v houpací síti u Clairmontu s knížkou. Vypadal, jako by byl můj. Jako by mi patřil.

Potichu jsem vlezla za ním do sítě. Vzala jsem mu z ruky tužku – vždycky si četl s tužkou v ruce – a napsala *Gat* na hřbet jeho levé ruky a *Cadence* na hřbet pravé.

Vzal mi tužku z ruky. Napsal *Gat* na hřbet mé levé ruky a *Cadence* na hřbet pravé.

Nechci říct, že to byl osud. Nevěřím v něj, ani ve spřízněné duše nebo nadpřirozeno. Chci jen říct, že jsme si rozuměli. Ve všem.

Ale bylo nám jenom čtrnáct. Nikdy jsem se nelíbala s klukem, pár pus na mě čekalo až v dalším školním roce. Nějak jsme tomu prostě neříkali láska.

6

V létě patnáct jsem přijela o týden později než ostatní. Táta od nás odešel, a tak jsme s mamkou musely oběhat nákupy, poradit se s malíři a vůbec.

Johnny a Mirren na nás čekali na molu, měli růžové tváře a překypovali letními plány. Dávali dohromady letní ročníkový turnaj v tenise a měli vybrané recepty na zmrzlinu. Půjdem plachtit, budeme sedět u ohně.

Maloši pobíhali a křičeli jako vždycky. Tety se usmívaly chladnými úsměvy. Po příjezdovém shonu všichni vyrazili do Clairmontu na koktejl.

Šla jsem do Červené brány za Gatem. Červená brána je o dost menší dům než Clairmont, ale i tak má v patře čtyři ložnice. Přes léto v něm žije Johnny, Gat, Will, teta Carrie a taky Ed, když je tu, ale to není moc často.

Došla jsem ke kuchyňským dveřím a dívala se přes sklo dovnitř. Gat si mě nevšiml. Stál u linky v obnošeném šedém tričku a džínách. Ramena měl širší, než jsem si pamatovala.

Sundával suchou květinu, která visela květem dolů na stužce u okna nad dřezem. Byla to planá šípková růže, křehká a růžová, takové rostou u pěšiny okolo ostrova Beechwood.

Gat, můj Gat. Utrhl mi růži na oblíbeném místě našich výletů. Pověsil ji, aby uschla, a čekal, až dorazím na ostrov, aby mi ji mohl dát.

Líbala jsem se s pár bezvýznamnými klukama.

Přišla jsem o tátu.

Přijela jsem na ostrov z domu plného slz a lží
a uviděla Gata

a růži v jeho ruce
a přesně v tu chvíli, kdy na něj oknem dopadaly sluneční
paprsky,
v míse na lince jablka,
ve vzduchu vůně dřeva a oceánu,
jsem tomu začala říkat láska.

Byla to láska a udeřila mě tak tvrdě, že jsem se musela
opřít o prosklené dveře, které nás pořád ještě oddělovaly,
abych se udržela na nohách. Chtěla jsem se ho dotknout,
jako by byl malý králíček, kotě, něco tak zvláštního a he-
boučkého, že tomu konečky prstů nedokážou odolat. Svět
byl nádherný, protože v něm existoval on. Milovala jsem
díru v jeho džínách, špínu na jeho bosých chodidlech, strou-
pek na loktu i jizvu na obočí. Gat, můj Gat.

Jak jsem tam stála a zírala na něj, vložil růži do obálky.
Hledal tužku, otvíral a zavíral zásuvky, bouchal jimi, nako-
nec nějakou našel u sebe v kapse a dal se do psaní.

To, že na obálku psal adresu, mi došlo, až když z šuplíku
vytáhl arch známek.

Jednu nalepil na obálku. Napsal zpáteční adresu.

Dopis nebyl pro mě.

Ode dveří Červené brány jsem odešla dřív, než si mě sta-
čil všimnout, a rozběhla jsem se dolů k chodníku. Sklesle
jsem pozorovala tmavnoucí oblohu.

Z osamělého růžového keře jsem otrhala všechny růže
a jednu po druhé je naházela do rozezleného moře.

7

Ten večer mi Johnny řekl o newyorské přítelkyni. Jmenovala se Raquel. Johnny ji dokonce viděl. Bydlel stejně jako Gat v New Yorku, ale v centru s Carrie a Edem, zatímco Gat žil se svou mámou na předměstí. Johnny říkal, že Raquel dělá současný tanec a nosí černé oblečení.

Mirrenin brácha Taft mi řekl, že Raquel poslala Gatovi balíček domácích brownies. Liberty s Bonnie mi řekly, že má Gat v telefonu její fotky.

Gat mi o ní neřekl vůbec nic, ale mému pohledu se vyhýbal.

První noc jsem brečela, hryzala se do prstů a opíjela se vínem, co jsem sebrala ze spíže v Clairmontu. Točila jsem se pod nočním nebem, zuřila a spílala hvězdám, které se mi míhaly před očima a opouštěly své dráhy, motala jsem se a zvracela.

Ve sprše jsem bouchla pěstí do zdi. Hanbu a vztek jsem ze sebe splachovala mrazivě ledovou vodou. Pak jsem se v posteli klepala jako opuštěný pes, kterým jsem byla, a kůže se mi třásla na kostech.

Následující ráno, stejně jako všechny následující dny jsem se chovala normálně. Souměrnou bradu jsem vypínala vysoko do vzduchu.

Plachtili jsme, sedělo se u ohně. Vyhrála jsem rodinný tenisový turnaj.

Udělali jsme hory zmrzliny a polehávali na sluníčku.

Jednou jsme si my čtyři udělali na malé pláži piknik. Mušle, pečené brambory, grilovaná kukuřice. Připravil ho personál. Jménem jsem je neznala.

Johnny a Mirren snesli jídlo v kovových zapékacích mísách na pláž. Jedli jsme u plápolajícího ohně, do písku stékaly kapky másla. Pak Gat udělal všem třípatrové *s'mores* ze sušenek, čokolády a opečených marshmallow. Pozorovala jsem, jak jeho ruce v záři ohně napichují bonbony na dlouhý prut. Na hřbet ruky, kde míval napsaná naše jména, si teď psal názvy knížek, které si chtěl přečíst.

Tu noc měl na levé ruce: *Bytí a*. Na pravé: *nicota*.

Taky jsem si psala na ruce. Citáty, které mě zaujaly. Na levé: *Žij*. Na pravé: *dneškem*.

„Chcete vědět, na co myslím?“ zeptal se Gat.

„Jo,“ řekla jsem.

„Ne,“ na to Johnny.

„Zajímalo by mě, jak je možný říct, že váš děda vlastní tenhle ostrov. Nemyslím právně, myslím ve skutečnosti.“

„Prosím tě, nezačínej zase o tom, jaký jsou Pilgrimové a dobyvatelé zlo,“ zakňoural Johnny.

„Nezačínám. Jen by mě zajímalo, jak je možný říct, že zem někomu patří?“ Gat mávl rukou směrem k písku, oceánu, obloze.

Mirren pokrčila rameny. „Pozemky se prodávají pořád.“

„Budem se radši bavit o sexu a vraždách,“ navrhl Johnny.

Gat ho ignoroval. „Možná by lidi zem neměli vlastnit vůbec. Nebo by to mohlo bejt nějak omezený.“ Naklonil se dopředu. „Když jsem byl v zimě v Indii na tom dobrovolnickým projektu, stavěli jsme tam záchody. V tý vesnici totiž žádný záchody neměli.“

„Všichni víme, žeš byl v Indii. Říkals to už nejmíň sedmačtyřicetkrát.“

Tohle na Gatovi miluju: umí se tak nadchnout a svět kolem něj ho tak zajímá, že si nedokáže představit, že by ostatní mohlo nudit, co jim chce sdělit. I když mu to říkají

na rovinu. A taky se jen tak nevzdává. Nutí nás přemýšlet, i když se nám do toho dvakrát nechce.

Zavrtal klackem do žhnoucích uhlíků. „Myslím, že je potřeba o tom mluvit. Každý nemá svůj vlastní ostrov. Jsou lidi, co na soukromých ostrovech pracují. Jiní pracují v továrnách. Někdo práci nemá. Někdo nemá jídlo.“

„Zavři pusu,“ řekla Mirren.

„A už ji neotvírej,“ dodal Johnny.

„Na Beechwoodu panují o lidstvu zkreslené představy,“ řekl Gat. „A to vám nedochází.“

„Sklapni,“ řekla jsem. „A dostaneš víc čokolády.“

Gat sklapnul, ale zamračil se. Rázně se postavil, vzal z pís-ku oblázek a vši silou ho mrštil do moře. Sundal si košili a skopl boty. Pak šel v džínách do vody.

Měl vztek.

V měsíčním světle jsem sledovala jeho svaly na ramenou, vodní tříšť nad rozráženou hladinou. Zanořil se a já si pomyslela: když za ním nepůjdu teď, sebere mi ho nějaká Raquel. Když za ním nepůjdu, už se nevrátí. Nevrátí se k nám Lhářům, na ostrov, k naší rodině, ke mně.

Sundala jsem si svetr a vběhla v šatech do moře za Gatem. Vnořila jsem se do vody a plavala k němu. Ležel na zádech na hladině, mokré vlasy se mu lepily na obličej a odhalovaly drobnou jizvu na obočí.

Dotkla jsem se jeho paže. „Gate.“

Vylekal se. Postavil se, voda mu sahala do pasu.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem.

„Neříkám ti, abys sklapla, Cady,“ řekl. „Takhle s tebou nikdy nemluví.“

„Já vím.“

Mlčel.

„Mluv,“ řekla jsem.

Cítila jsem, že si prohlíží mé tělo v mokrých šatech. „Moc žvaním. A do všeho tahám politiku.“

„Líbí se mi, když mluvíš,“ řekla jsem, protože to byla pravda. Když jsem přestala poslouchat, líbilo se mi to.

„Jen jsem z toho všeho...“ odmlčel se. „Svět je jinej, než by měl bejt, to je celý.“

„To asi jo.“

„Asi bych spíš měl,“ Gat mě vzal za ruce a otočil je hřbetem nahoru, aby viděl, co je na nich napsáno, „měl bych *žít dneškem* a přestat s těma přednáškama.“

Mou ruku držel ve své vlhké dlani.

Zachvěla jsem se. Jeho ruce byly nahé a mokré. Dřív jsme se drželi za ruce pořád, ale to léto se mě ještě nedotkl.

„Je dobře, že se na svět díváš tak, jak se na něj díváš,“ řekla jsem.

Gat mě pustil a položil se zpátky na vodu. „Johnny chce, abych sklapnul. Nudím tebe i Mirren.“

Pozorovala jsem jeho profil. Nebyl to jen Gat. Byla to i hloubavost a nadšení. Ctižádost a silná káva. To všechno bylo pod víčky jeho hnědých očí, v hebкости jeho kůže, v jeho vystouplém dolním rtu. Byla v něm nevyčerpatelná energie.

„Chceš slyšet tajemství?“ zašeptala jsem.

„Jaký?“

Zase jsem se dotkla jeho paže. „Když říkáme, abys sklapnul, nemyslíme to tak.“

„Vážně?“

„Chceme tím vlastně říct, že tě máme děsně rádi. Připomínáš nám, že jsme samolibí hajzlíci. A že ty takovej nejseš.“

Sklopil oči. Usmál se. „Takhle to vidíš, Cady?“

„Jo,“ řekla jsem. Nechala jsem prsty sjet po jeho ruce až do vody.

„To nemyslíte vážně s tou vodou, ne?“ Johnny stál ve vyhrnutých džínách po kotníky v moři. „Je to ledárna, omrzají mi prsty.“

„Když seš ve vodě celej, je to příjemný,“ volal na něj Gat.

„Vážně?“

„Nebud' měkkota!“ křičel Gat. „Ukaž se a poplav za náma.“

Johnny se zasmál a ponořil se pod hladinu. Mirren za ním.

A byla to – nádhera.

Nad námi noční nebe. Šum oceánu. Křik racků.

8

Tu noc se mi špatně spalo.

Po půlnoci jsem slyšela, jak volá mé jméno.

Vykoukla jsem z okna. Gat ležel na zádech na dřevěném chodníku, který vedl k Větrníku. Kolem něj leželi naši zlatí retrívři – všech pět: Bosh, Grendel, Poppy, Princ Philip a Fatima. Něžně vrtěli ocasem.

V měsíčním světle byli všichni do modra.

„Pojď dolů,“ volal.

Šla jsem.

Mamka měla zhasnuto. I zbytek ostrova se topil ve tmě. Byli jsme sami, když nepočítám psy.

„Posuň se,“ řekla jsem. Chodník nebyl moc široký. Lehla jsem si vedle něj, dotýkali jsme se pažemi. Moje byla holá, jeho v olivově zelené lovecké bundě.

Pozorovali jsme oblohu. Bylo na ní tolik hvězd, že to vypadalo jako slavnost, velký a tajný večírek, který galaxie pořádá na oslavu toho, že šli lidi konečně spát.

Byla jsem ráda, že Gat nezačal o souhvězdích nebo o padajících hvězdách a splněných přáních. Ale nevěděla jsem, co si mám myslet o jeho mlčení.

„Můžu tě vzít za ruku?“ zeptal se.

Podala jsem mu ji.

„Vesmír se mi dneska zdá hrozně obrovské,“ řekl. „Potřebuju se něčeho držet.“

„Jsem tady.“

Palcem mě hladil po středu dlaně. Všechna nervová vlákna mého těla začínala a končila v místě, kde se naše

kůže dotýkala. „Nevím, jestli jsem dobrej člověk,“ řekl po chvíli.

„Já taky ne,“ odpověděla jsem. „Dělám, že jo.“

„Hm,“ Gat se na chvíli odmlčel. „Věříš v Boha?“

„Tak napůl.“ Snažila jsem se trochu si to promyslet. Věděla jsem, že s rádoby vtipnou odpovědí u Gata nepochodím. „Když se děje něco špatnýho, modlím se nebo si představuju, že je nade mnou někdo, kdo mě poslouchá. Třeba prvních pár dní po tom, co nás opustil táta, jsem na Boha myslela. Aby mě chránil. Ale jinak se spíš jen tak protloukám životem a moc duchovna v tom nevidím.“

„Já už v Boha nevěřím,“ na to Gat. „Ta cesta do Indie, ta chudoba. Žádněj Bůh, kterýho si umím představit, by tohle nedovolil. Když jsem se vrátil domů, začal jsem si toho všimnat na ulicích New Yorku. Nemocný a hladovějící lidi v jednom z nejbohatších států světa. Nevěřím, že je nad těma lidma někdo, kdo je hlídá a poslouchá. To znamená, že ani mě nikdo nehlídá.“

„To z tebe nedělá špatnýho člověka.“

„Moje máma je věřící. Byla vychovaná v buddhismu, ale teď chodí do metodistickýho kostela, nemá ze mě moc velkou radost.“ Gat o své mámě skoro nemluvil.

„Nemůžeš věřit v Boha jen proto, že máma chce, abys v něj věřil.“

„To ne. Ale zajímalo by mě, jak být dobrým člověkem, když už v Boha nevěřím.“

Dívali jsme se na nebe. Psi si zalezli do Větrníku psími dvířky.

„Je ti zima,“ řekl Gat. „Vezmi si moji bundu.“

Nebyla mi zima, ale sedla jsem si. Taky si sedl. Rozepnul si olivově zelenou loveckou bundu a podal mi ji.

Byla vyhřátá teplem jeho těla. Přes ramena mi byla velká.
Měl teď holé ruce.

Seděla jsem vedle něj v jeho lovecké bundě a chtěla ho
políbit. Ale neudělala jsem to.

Možná miloval Raquel. Co její fotky v telefonu? Co dopis
se sušenou růží?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ostrov Lhářů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.